

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

12. december 2000 *

I sag T-11/00,

Michel Hautem, ansat i Den Europæiske Investeringsbank og med bopæl i Schouweiler (Luxembourg), ved advokaterne M. Karp og J. Choucroun, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Karp, 84, Grand-Rue,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Investeringsbank ved ledende juridisk konsulent J.-P. Minnaert, Direktoratet for Juridiske Anliggender, som befuldmægtiget, bistået af advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren hævder at have lidt som følge af Den Europæiske Investeringsbanks nægtelse af at opfylde Rettens dom af 28. september 1999 i sagen Michel Hautem mod Den Europæiske Investeringsbank (sag T-140/97, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 897).

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. september 2000,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren tiltrådte den 16. december 1994 tjenesten i Den Europæiske Investeringsbank (EIB), hvor han som betjent blev ansat i en K-stilling på løntrin K004.

- 2 Den 31. januar 1997 traf EIB's formand på grundlag af artikel 38, stk. 3, i vedtægten for EIB's ansatte, og i overensstemmelse med den begrundede udtalelse fra det paritetiske udvalg, som var nedsat i henhold til vedtægtens artikel 40, afgørelse om omgående afskedigelse af sagsøgeren uden tab af udtrædelsespenge på grund af en alvorlig forseelse, idet han fandtes at have overtrådt vedtægtens artikel 1, 4 og 5 (herefter »afgørelsen om afskedigelse«).
- 3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. april 1997 anlagde sagsøgeren annullationssøgsmål (sag T-140/97) til prøvelse af afgørelsen om afskedigelse.
- 4 Ved dom afsagt den 28. september 1999 (sag T-140/97, Hautem mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 897, herefter »Hautem-dommen«) annullerede Retten afgørelsen om afskedigelse. Domskonklusionen har følgende ordlyd:
- »1) Den Europæiske Investeringsbanks afgørelse af 31. januar 1997, hvorved sagsøgeren er blevet fjernet fra tjenesten uden tab af udtrædelsespenge, annulleres.
 - 2) Den Europæiske Investeringsbank dømmes til at efterbetale sagsøgeren den løn, han skulle have haft siden sin afskedigelse.
 - 3) Sagsøgerens krav om godtgørelse tages ikke til følge.
 - 4) Den Europæiske Investeringsbanks krav om godtgørelse afvises.

5) Den Europæiske Investeringsbank betaler sine egne omkostninger samt sagsøgerens omkostninger.«

5 Ved skrivelse af 18. oktober 1999 anmodede sagsøgerens advokat EIB om en stillingtagen vedrørende fuldbyrdelsen af Hautem-dommen. Ved skrivelse af 22. november 1999 svarede EIB's advokat, at Banken agtede at appellere dommen, men skrivelsen indeholdt ikke i øvrigt nogen stillingtagen til spørgsmålet om dommens opfyldelse.

6 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. november 1999 iværksatte EIB appel til prøvelse af Hautem-dommen (sag C-449/99 P). Banken henviste navnlig til, at såvel en genindtrædelse af sagsøgeren i hans stilling som efterbetalingen af lønnen ville føre til, at EIB's ansatte blev tillagt status som tjenestemænd, selv om de er kontraktansatte.

7 EIB indgav ikke nogen begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at opnå en udsættelse af opfyldelsen af Hautem-dommen.

8 Ved telefax af 30. november 1999 anmodede sagsøgerens advokat EIB om at få tilsendt en lønskala og en opgørelse over den løn, som skulle efterbetales i henhold til Hautem-dommens konklusion.

9 Ved skrivelse af 8. december 1999 svarede EIB's advokat følgende:

»Det er Bankens opfattelse, at det er for tidligt eller i hvert fald ville være i strid med retsplejehensyn at imødekomme [denne] anmodning, eftersom den netop

vedrører de to punkter i Rettens domskonklusion, som er genstand for den for Domstolen verserende appelsag. En efterbetaling af lønnen vil således kunne føre til, at lønnen skal tilbagebetales, såfremt Domstolen måtte ophæve Rettens dom for så vidt angår dette punkt.«

10 Ved telefax af 21. december 1999 til EIB's advokat anmodede sagsøgerens advokat Banken om at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at lade hans klient genindtræde og at efterbetale hans løn. Advokaten pointerede, at han — såfremt EIB ikke gav en fyldestgørende besvarelse — ville indgive en begæring om foreløbige forholdsregler med krav om tvangsbøder, indtil Hautemdommen var blevet opfyldt.

11 Ved telefax af 22. december 1999 bekræftede EIB's advokat over for sagsøgerens advokat, at Banken fandt, at den »af retsplejehensyn samt af materielle årsager, som vedrørte gyldigheden af [Hautem-]dommen, ikke [så] sig forpligtet til at lade Michel Hautem genindtræde i tjenesten eller at efterbetale lønnen i henhold til dommen«.

12 Ved telefax af 30. december 1999 meddelte EIB's advokat, at Banken »for øjeblikket ikke [så] sig forpligtet til at imødekomme« sagsøgerens krav, og at den fastholdt sin opfattelse, som den havde givet udtryk for i sine skrivelser af henholdsvis 8. og 22. december 1999.

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. januar 2000 har sagsøgeren herefter anlagt nærværende sag.

- 14 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 26. januar 2000 indgav sagsøgeren en begæring om foreløbige forholdsregler, idet han navnlig ønskede at opnå opfyldelse af dommen under bødetsvang.

- 15 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 17. marts 2000 indgav sagsøgeren ansøgning om fri proces.

- 16 Ved kendelse af 7. april 2000 afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler med henvisning til, at Retten ikke havde kompetence til at behandle begæringen.

- 17 Den 11. april 2000 afholdt parterne et uformelt møde med formanden for Rettens Femte Afdeling med henblik på en forligsmæssig løsning af sagen. Parterne nåede ikke frem til noget forlig.

- 18 Ved skrivelse af 5. juni 2000 meddelte sagsøgeren, at han gav afkald på at indgive replik.

- 19 Ved kendelse af 26. juni 2000 har formanden for Rettens Femte Afdeling bevilget sagsøgeren fri proces.

- 20 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

21 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 12. september 2000.

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— EIB tilpligtes, som godtgørelse for den lidte ikke-økonomisk skade på grund af manglende opfyldelse af Hautem-dommen, at betale ham 60 000 EUR.

— EIB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 EIB har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

24 Ifølge fast retspraksis skal flere betingelser være opfyldt, for at Fællesskabet kan ifalde ansvar, idet de handlinger, institutionerne kritiseres for at have begået, skal

være ulovlige, ligesom der skal være lidt et tab og være årsagsforbindelse mellem handlingerne og tabet (jf. bl.a. Domstolens dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 42, og Rettens dom af 28.9.1999, sag T-48/97, Frederiksen mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 167, og II, s. 867, præmis 44).

Anbringendet om EIB's retsstridige adfærd

Parternes argumenter

- 25 Sagsøgeren har gjort gældende, at EIB groft har tilsidesat sine forpligtelser ved konsekvent at nægte at opfylde en dom, selv om den var eksigibel. EIB's standpunkt er ikke alene i strid med sagsøgerens interesser, men også med lov og ret.
- 26 For så vidt angår den del af konklusionen i Hautem-dommen, som vedrører EIB's forpligtelse til at efterbetale sagsøgeren den løn, han burde have modtaget, fra han blev afskediget, har sagsøgeren gjort gældende, at såvel hans anmodning om at få kendskab til, nøjagtig hvilket beløb han havde krav på, som hans anmodning om at få tilsendt en lønskala med henblik på selv at kunne udregne beløbet, blev afslået af EIB. Banken nægtede ligeledes at lade sagsøgeren genindtræde.
- 27 EIB har gjort gældende, at Banken har forklaret sagsøgeren, hvorfor den var af den opfattelse, at man ud fra retsplejehensyn burde afvente udfaldet af den dom, Domstolen skulle afsige i forbindelse med den appel, Banken havde iværksat til

prøvelse af Hautem-dommen. Banken havde dog forsikret sagsøgeren om, at den agtede at overholde sine forpligtelser i overensstemmelse med Domstolens endelige dom, uanset dennes indhold. Dermed er det ukorrekt at hævde, at EIB har gjort sig skyld i passivitet med hensyn til at opfylde Hautem-dommen, eller at den har givet udtryk for, at den ville nægte at opfylde den.

28 Således har EIB afstået fra enhver handling, som kunne hindre den fremtidige opfyldelse af Hautem-dommen, og Banken har givet sagsøgeren samtlige garantier for, at dommen ville blive opfyldt korrekt, når det materielle spørgsmål er blevet afgjort endeligt. Den har således foreslået sagsøgeren at deponere et beløb svarende til den løn, der skulle efterbetales.

29 Følgelig kan sagsøgerens indsigelser ikke vedrøre EIB's forpligtelse til at opfylde Hautem-dommen samvittighedsfuldt og fuldt ud. Indsigelserne kan udelukkende vedrøre fristen for at opfylde dommen.

30 EIB har således gjort gældende, at spørgsmålet om, hvilken frist for opfyldelse af Hautem-dommen der er rimelig, i den foreliggende sag skal vurderes under hensyn til den grundlæggende indsigelse, Banken i den for Domstolen verserende appelsag har fremsat over for den i dommen valgte løsning. I den forbindelse er det af afgørende betydning, at Domstolen tager stilling til, om forholdet mellem EIB og dens ansatte er vedtægtsmæssigt eller kontraktmæssigt. Desuden hævder EIB, at den har taget hensyn til sagsøgerens retssikkerhed, og at sagsøgerens rettigheder først vil blive endeligt fastlagt, når Domstolen har afsagt dom.

31 EIB konkluderer, at den under hensyn til samtlige omstændigheder i sagen har draget omsorg for, at alle sagsøgerens rettigheder bevares, såfremt Domstolen måtte forkaste appellen og således ikke har gjort sig skyld i forsømmelighed, som kan udløse et erstatningsansvar for Banken.

Rettens bemærkninger

- 32 Indledningsvis bemærkes, at artikel 41 i vedtægten for EIB's ansatte bestemmer: »Alle former for tvistigheder af individuel art mellem Banken og dens ansatte indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol.«
- 33 Endvidere har Domstolen i dommen af 15. juni 1976 (sag 110/75, Mills mod EIB, Sml. s. 955) fastslået, at enhver ophævelse af en kontrakt for en ansat i EIB, der er i strid med reglerne i kontrakten eller almindelige arbejdsretlige principper, kan være ugyldig, og at det i givet fald påhviler Domstolen at konstatere denne ugyldighed (præmis 25 og 26). Domstolen har videre udtalt, at »en ophævelse af kontrakten i form af 'afskedigelse på grund af alvorlig forseelse', der er en af de i... artikel 38 [i vedtægten for ansatte] omhandlede forholdsregler, eventuelt kunne annulleres, såfremt retten finder, at der ikke foreligger en sådan forseelse« (præmis 27).
- 34 Det bør endvidere fremhæves, at artikel 233 EF bestemmer: »Den eller de institutioner, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, eller hvis undladelse er erklæret stridende mod denne traktat, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.«
- 35 Desuden hedder det i artikel 242 EF: »Indbringelse af klager for Domstolen har ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt.«

36 I den foreliggende sag fremgår det af sagens akter, at EIB ikke blot har undladt at opfylde Hautem-dommen, men at den nægter at gøre det, før Domstolen har afsagt dom i sag C-449/99 P.

37 Således har EIB ved skrivelser af henholdsvis 8., 22. og 30. december 1999 nægtet at imødekomme sagsøgerens advokats anmodning om, at Banken opfylder Hautem-dommen med henvisning til, at en sådan opfyldelse ville være i strid med retsplejehensyn, eftersom Domstolen i den kommende dom i sag C-449/99 P skal tage nærmere stilling til to punkter i domskonklusionen.

38 Imidlertid må det fastslås, at EIB ikke har indgivet nogen begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at opnå en udsættelse af opfyldelsen af den appellerede dom. Banken kan derfor ikke hævde, at Domstolens dom bør afventes ud fra retsplejehensyn. Som anført ovenfor i nærværende dom, har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de til annullationsdommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Det tilkommer udelukkende Domstolen — såfremt den finder, at omstændighederne kræver det — at træffe afgørelse om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt.

39 I den forbindelse har EIB gjort gældende, at grunden til, at den ikke fandt det sigsmæssigt at fremsætte en begæring om foreløbige forholdsregler, var, at den under hensyn til den gældende retspraksis på området ikke ville have opnået udsættelse, eftersom et organ som EIB aldrig vil kunne godtgøre, at der foreligger et uopretteligt tab. Denne betingelse for at få opfyldelsen udsat ville med sikkerhed ikke være opfyldt, idet EIB — såfremt den fik medhold i appelsagen — med rette ville få det svar, at den kunne anvende alle de retsmidler, den råder over med henblik på at inddrive ethvert beløb, den eventuelt måtte have udbetalt til sagsøgeren. Under disse omstændigheder findes EIB bevidst at have optrådt på en sådan måde, at den faktisk har opnået en udsættelse af opfyldelsen,

som den ikke mente at kunne opnå ved hjælp af lovlige midler. Bankens adfærd udgør dermed en tilsidesættelse af traktatens bestemmelser.

- 40 Med hensyn til EIB's tilbud om at deponere et beløb svarende til den efterbetaling af løn, som sagsøgeren burde have modtaget, fra han blev afskediget, skal det blot bemærkes, at en sådan foranstaltning ikke er i overensstemmelse med domskonklusionen i Hautem-dommen og dermed ikke kan betragtes som en foranstaltning med henblik på dommens opfyldelse. Den omstændighed, at en sådan foranstaltning ifølge EIB ville give sagsøgeren en garanti for en korrekt opfyldelse af dommen, ændrer intet derved. I den forbindelse bemærkes, at det udelukkende tilkommer Domstolen på grundlag af artikel 243 EF at træffe de foreløbige foranstaltninger, som den finder nødvendige, og at EIB ikke kan tiltage sig en sådan beføjelse.
- 41 EIB kan heller ikke påberåbe sig, at en frist for opfyldelsen af Hautem-dommen, der kan betegnes som rimelig, endnu ikke er udløbet. En sådan argumentation ville kun kunne tages i betragtning, såfremt EIB enten havde taget skridt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opfylde dommen eller havde tilkendegivet, at den ville træffe dem, men af faktiske eller administrative grunde ikke havde haft tid nok til at iværksætte dem. EIB har imidlertid ikke påberåbt sig sådanne omstændigheder. Tværtimod fremgår det af den ovennævnte korrespondance og af udtalelser fra EIB's advokat under retsmødet, at EIB klart har givet udtryk for, at den ikke agtede at opfylde Hautem-dommen, idet den ville afvente Domstolens dom.
- 42 Endelig bemærkes med hensyn til argumentationen om, at det er af afgørende betydning, at Domstolen tager stilling til, om forholdet mellem EIB og dens ansatte er vedtægtsmæssigt eller kontraktmæssigt, at en opfyldelse af Hautem-dommen ikke foregriber den løsning, Domstolen på dette punkt måtte nå frem til i appelsagen. Endvidere bemærkes, at Domstolen i den ovennævnte Mills-dom (præmis 22) udtalte, at »den for retsforholdet mellem Banken og dennes ansatte gældende ordning [er...] af kontraktmæssig art«.

43 Det følger heraf, at EIB's adfærd, som bestod i, at Banken nægtede at træffe konkrete foranstaltninger med henblik på at opfylde Hautem-dommen, udgør en tilsidesættelse af artikel 233 EF og dermed en retsstridig adfærd, som kan udløse et erstatningsansvar for Fællesskabet (jf. i denne retning Rettens dom af 8.10.1992, sag T-84/91, Meskens mod Parlamentet, Sml. II, s. 2335, præmis 81, som blev stadfæstet ved Domstolens dom af 9.8.1994, sag C-412/92 P, Parlamentet mod Meskens, Sml. I, s. 3757, og dommen i sagen Frederiksen mod Parlamentet, præmis 96).

Spørgsmålet, om der foreligger skade og årsagssammenhæng

Parternes argumenter

44 Sagsøgeren har gjort gældende, at han har lidt en ikke-økonomisk skade som følge af EIB's manglende opfyldelse af Hautem-dommen.

45 Han har oplyst, at han og hans familie befinder sig en usikker situation. Selv om han med Rettens dom fik medhold i sagen, og opfyldelsen af dommen ville sikre hans rettigheder, må han afvente udfaldet af appelsagen, selv om EIB ikke har anmodet om udsættelse med hensyn til opfyldelsen af dommen.

46 I den forbindelse har sagsøgeren tilføjet, at han på nuværende tidspunkt befinder sig i en yderst vanskelig situation, idet han — ud over de økonomiske problemer,

som skyldes afgørelsen om afskedigelse, og som løbende forværres, også selv om han ikke havde pligt til at søge arbejde — heller ikke er ansat i EIB.

- 47 Desuden efterlader den manglende opfyldelse af Hautem-dommen en stemning af tvivl angående sagsøgerens faglige kompetence og hæderlighed. Således kan potentielle arbejdsgivere, som han eventuelt måtte kontakte, med rette nære tvivl om hans faglige integritet (jf. Rettens dom af 26.10.1993, sag T-59/92, Renato Caronna mod Kommissionen, Sml. II, s. 1129).
- 48 For det første bestrider EIB, at der foreligger en ikke-økonomisk skade. Banken har gjort gældende, at det i det mindste er dristigt af sagsøgeren at påberåbe sig sin hæderlighed, når den adfærd, som han er fundet skyldig i — selv om den ifølge Retten ikke kunne danne grundlag for afskedigelse — i hvert fald blev betragtet som betænkelig. Under alle omstændigheder hævder EIB, at den ikke — end ikke indirekte — har rejst tvivl om sagsøgerens hæderlighed, navnlig ikke over for de arbejdsgivere, han har søgt arbejde hos.
- 49 For det andet har EIB gjort gældende, at der ikke er nogen direkte årsagssammenhæng mellem den påståede forsømmelse og den skade, sagsøgeren påstår at have lidt.
- 50 Da den af sagsøgeren påberåbte skade kan henføres til konsekvenserne af afgørelsen om afskedigelse og ikke til beslutningen om ikke at opfylde Hautem-dommen, er det ifølge EIB således ikke bevist, at en sådan skade ville være indtruffet, hvis EIB havde opfyldt dommen korrekt.

Retten's bemærkninger

- 51 For så vidt angår skaden bemærkes, at en fællesskabsinstitutions eller et fællesskabsorgans nægtelse af at opfylde en dom afsagt af Retten — uanset om nægtelsen kun omfatter perioden mellem dommens afsigelse og afsigelsen af dommen i appelsagen — udgør et indgreb i den tillid, som enhver borger må have til Fællesskabets retssystem, og som navnlig er baseret på, at afgørelser, som træffes af Fællesskabets retsinstanser, efterleves. På denne baggrund, og uanset hvilken økonomisk skade der eventuelt måtte være lidt som følge af den manglende opfyldelse af dommen, medfører en udtrykkelig nægtelse af at opfylde dommen i sig selv en ikke-økonomisk skade for den part, som med dommen har fået medhold.
- 52 Endvidere er det utvivlsomt, at EIB's retsstridige adfærd har bragt sagsøgeren i en vedvarende tilstand af usikkerhed og bekymring med hensyn til hans rettigheder og fremtidige karriere, idet den omstændighed, at hans nuværende arbejdsmæssige situation er uafklaret, også har gjort det vanskeligt for ham at finde arbejde. Det er åbenbart, at en sådan situation indebærer en ikke-økonomisk skade (jf. dommen i sagen Meskens mod Parlamentet, præmis 89, og dommen i sagen Frederiksen mod Parlamentet, præmis 110 og 112).
- 53 For så vidt angår spørgsmålet om årsagssammenhæng skal det blot bemærkes, at den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt, direkte skyldes EIB's beslutning om ikke at opfylde Hautem-dommen, og at skaden ikke ville være indtruffet, såfremt EIB havde opfyldt dommen korrekt.
- 54 Heraf følger, at det er godtgjort, at der er årsagssammenhæng mellem EIB's retsstridige adfærd og skaden.

Sammenfatning

- 55 På grundlag af de særlige omstændigheder i sagen og under hensyn til den alvorlige ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt, findes et beløb på 25 000 EUR til sagsøgeren at udgøre en rimelig godtgørelse for skaden.

Sagens omkostninger

- 56 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.
- 57 Da EIB har tabt hovedsagen, bør den betale samtlige sagsomkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.
- 58 For så vidt angår omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, som sagsøgeren har tabt, bestemmes, at hver part bærer sine egne omkostninger.
- 59 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 97, stk. 3, kan det med hensyn til afgørelsen om sagens omkostninger bestemmes, at Rettens kasse skal

holdes skadesløs for beløb, som den har lagt ud i forbindelse med, at der er bevilget fri proces. Disse beløb opkræves ved justitssekretærens foranstaltning hos den part, som er blevet pålagt at betale dem.

- 60 Ved kendelse af 26. juni 2000 har formanden for Rettens Femte Afdeling bevilget sagsøgeren fri proces for et beløb på højst 8 000 EUR. Sagsøgerens advokat har modtaget 3 000 EUR som forskud på sit salær. På denne baggrund bestemmes, at EIB skal betale Rettens kasse 3 000 EUR eller ethvert andet mindre beløb, som sagsøgeren kan dokumentere som omkostninger i forbindelse med hovedsagen. Såfremt de med hovedsagen forbundne omkostninger overstiger 3 000 EUR, betaler EIB det overskydende beløb direkte til sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

- 1) Den Europæiske Investeringsbank betaler sagsøgeren 25 000 EUR i godtgørelse for den af ham lide ikke-økonomiske skade.

- 2) Den Europæiske Investeringsbank betaler omkostningerne i forbindelse med hovedsagen.

- 3) Den Europæiske Investeringsbank betaler Rettens kasse et beløb på 3 000 EUR eller ethvert andet mindre beløb, som sagsøgeren kan dokumentere som omkostninger i forbindelse med hovedsagen.

- 4) Hver part bærer sine omkostninger i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.

García-Valdecasas

Lindh

Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. december 2000.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Præsident